

[Morten Langa.]

skal træffe her, er vanskelige. Vi må i en lang række tilfælde også skele til det muligste kunst, somme tider måske vælge en løsning, ikke fordi den er den mest geniale, men simpelt hen fordi det er den, der kan lade sig gøre. Det er sådan et kedeligt argument, men i en situation som denne og ved planlægning af så stort et område som det, vi står over for her, må vi simpelt hen sørge for, at vore planer også kan realiseres, og at de bliver realiseret.

Det er ganske interessant at se, at regeringen i det forslag, som her foreligger til diskussion i dag, allerede har opdaget, at planlægningsvanskelighederne på området har et ganske betydeligt format. På et vist tidspunkt fik man indtryk af, at nu havde regeringen løst cirkelns kvadratur, vinkelens tredeling og et par andre af de kendte vanskelige problemer og altså også klaret universitetsproblematikken, og de af os, som måske havde hørt lidt om nogle af de planer nogle gange i vort liv, kunne jo nok indse, at når regeringen kom til at kigge lidt nærmere på det, nå ja, så var altså cirkelns kvadratur stadig væk et stort problem og Københavns universitets placering næsten af samme størrelsesorden.

Der har været flere ledende planer, hvad angår Københavns universitets fremtid. Det er meget væsentligt. Jeg tror, det vil vise sig at være krumtappen, hvorom hele universitetsplanlægningen vil komme til at dreje sig. Det er det største, det er det, som har størst betydning for lærerrekutteringen til de øvrige universiteter, og en dårlig løsning for Københavns universitet er en dårlig løsning for det danske universitetsliv i al almindelighed. Men problemet er altså blot: hvordan løser vi det godt? Ideelt kan det ikke løses, det lader sig ej gøre. Så skulle Christian IV have eksproprieret helt anderledes til universitetsformål, eller hvem det nu ellers var, der burde have været forud for deres tid. Som tingene er i dag, må vi finde den næstbedste eller den tredjebedste løsning. Jeg tror selv på, at Kalveboderne-Vestamager er den lykkeligste af dem. Det synes der at være en vis stemning for også her i det høje ting, og problemet et altså mest, om, jeg vil ikke sige isen, men jorden kan holde på det område, og det får vi

formodentlig undersøgt inden så forfærdelig længe.

Det andet problem, når vi engang har klaret udbygningen af København — og jeg skal naturligvis heller ikke lægge mig fast på ting, som ikke er så undersøgt, at nogen mennesker kan tillade sig at have en endelig mening, men jeg peger blot på den løsning, som jeg dér tror er den nærmeste — det andet problem, der derefter rejser sig, er: hvor skal den næste ekspansion ske? Og dér skal man tænke på: hvordan er balancen i ekspansionen i øjeblikket? Hr. K. B. Andersen tegnede et rygvendt billede af Danmark. Jeg tror, at hr. K. B. Andersen, når han tænker lidt nærmere over, hvad der er sket i den senere tid, vil erindre, at vi har bygget inden for de sidste 20-30-40 år et universitet i Århus, som må ekspanderes meget stærkt på tilsvarende måde, som det gælder for København; vi er i gang med et universitet i Odense, som inden for de nærmeste 10 år formodentlig vil være en af de mest kraftige ekspansioner i det danske universitetsliv i al almindelighed, altså 2 indsatser vest for Store-Bælt, og der er meget, der tyder på, at dér, hvor vi dernæst har det største aflastningsbehov, bliver på Sjælland.

Det er naturligvis klart, at vi måske kan få folk til at rejse andetsteds hen, og det står der ikke noget om i grundloven at de ikke må, og det vil også være godt, om en hel del gør det, men vi bør dog nok i nogen grad lægge universiteterne dér, hvor studenterpresset findes. Det modsatte vil nok vise sig lidt upraktisk. Så jeg tror, at Roskilde universitet nok må komme ind i planerne med en særdeles høj prioritet, og det må det vistnok også af den grund, at jeg tror, det bliver et af de temmelig nemme projekter at gennemføre. Det har mange sammenhænge til Københavns universitet, der gør en sådan udbygning lidt nemmere end forskellige andre, og det er meget muligt, at når vi får kigget os godt om, bliver argumenter af den type de afgørende.

Men vi skal naturligvis ikke glemme, at udbygningen af yderligere centre i Jylland ikke er noget, der hører til i en fjern fremtid. Der har været en tendens i retning af at sige, at det varede nok længe. Personlig tror jeg ikke, det skal vare længe, og jeg tror, vi må acceptere Ålborg. Det gør vist efterhånden